

Πίσω στα τέλη του Φλεβάρη του 2022, το παιδί ενός φίλου, ποδηλάτης επιπέδου προεθνικής ομάδας, φοιτητής στην Πολυτεχνική του Α.Π.Θ. είχε ένα σοβαρότατο τροχαίο, με το ποδήλατο, και οι ιατροί δεν άφηναν πολλές πιθανότητες επιβίωσης, καθώς υπέφερε από σοβαρές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, χωρίς τα κατάγματα στα άκρα και στα πλευρά. Ο σχεδόν συνομήλικος φίλος μου έφυγε σαν τρελός, μαζί με τη σύζυγό του και μητέρα του παιδιού τους, οδικώς για τη Θεσσαλονίκη. Εννοείται ότι στο δρόμο τον σταμάτησαν για υπερβολική ταχύτητα, του την χάρισαν διότι κάπου υπάρχει και ανθρωπιά, έφτασε στο νοσοκομείο και το ζευγάρι άρχισε να βιώνει το Γολγοθά του.

Όλα τα άλλα προβλήματά τους, που δεν ήταν και ήσσονος σημασίας, ξεχάστηκαν, όλες οι προτεραιότητες παραμερίστηκαν και στην καθημερινότητα αυτού του ζευγαριού πλέον, υπήρχε

ένα, μόνο ένα θέμα. Το παιδί. Από κοντά και η μικρότερη αδελφή του πολυτραυματία, τελειόφοιτη στο Φαρμακευτικό της Αθήνας που βίωνε το συμβάν.

Κι έτσι μια μέρα σαν σήμερα, πριν δυο χρόνια, μαζί με έναν άλλο φίλο, αφού

μα
ς
έδωσε

η θυγατέρα

κάτι ρούχα, κάτι χρειώδη, βγήκαμε στην εθνική αρτηρία προς βορά για να τα ανεβάσουμε στο ζευγάρι στη Θεσσαλονίκη.

Σε όλη τη διαδρομή με βασάνιζε τι στάση έπρεπε, τι στάση μπορούσα να κρατήσω, διότι τα τελευταία νέα άρχισαν να απομακρύνονται από την επιστήμη και να προσεγγίζουν τα εδάφια της θρησκείας. Μεσημέρι φθάσαμε, παράχωσα το όχημα σε πάρκιν. Αρκετό κρύο εκείνη την ημέρα, παρά τον λαμπρό ήλιο. Στην πλατεία Αριστοτέλους, κατέφθαναν στο Ελέκτρα Παλάς ακριβώς εσγιουβιά με Σλάβους και λόου κλας μπλοντ μπίμποουζ. Στην Τσιμισκή άστεγοι βολεύονταν κάτω από τα τσαμασίρια τους. Σαράντα χρόνια νωρίτερα

όταν κάποια Κυριακή κατέβαινα στην Θεσσαλονίκη από το τάγμα που υπηρετούσα στο Κιλκίς η πόλη ήταν ομορφότερη, ή έστω πιο ισόρροπη. Σε κάθε περίπτωση τέτοιες εικόνες ήταν απούσες.

Τέλος πάντων, βρεθήκαμε με το ζευγάρι σε μια αμήχανη, αλλόκοτη και πρωτόγνωρη συνάντηση, όπου δεν χωρούσε οτιδήποτε. Τι να πεις τι να προσφέρεις; Ενθάρρυνση; Με τι ιδιότητα; Χιούμορ; Ούτε για αστείο. Ευχές; Ελπίδες; Σοβαρά τώρα. Τι; Αλλάξαμε λίγες κουβέντες, δώσαμε ότι κουβαλήσαμε, κοιταχτήκαμε, δηλώσαμε «παρών» για ότι χρειαστεί και την ώρα που κρυβόταν ο ήλιος πίσω από τον Όλυμπο οδεύαμε προς νότον, για τα σπιτικά μας.

Οι επόμενες εβδομάδες ήταν απελπιστικά αγωνιώδεις με απίθανες ανατροπές, μα τελικά η ζωή γύρισε ολόκληρη στο κορμί του παιδιού και μια πελώρια ανακούφιση ήρθε σαν θαύμα για τους γονείς.

Τα σημειώνω όλα αυτά καθώς ακριβώς ένα χρόνο μετά από αυτή την εμπειρία, όλη η Ελλάδα γονάτισε στα Τέμπη. Μόλις έγινε γνωστή η είδηση, θυμήθηκα το φιλικό μου ζευγάρι. Θυμήθηκα τα βλέμματά τους, εκείνη την αχαράκτηριστη αγωνία που μετατρέπει έναν στιβαρό άνθρωπο, σε αληθινό κουρέλι. Καθώς τα γεγονότα γίνονταν γνωστά, ανάμεσα από εκρήξεις και εξωπραγματικούς ήχους, δεν σκέφτηκα τους νεκρούς, τους απανθρακωμένους, τους εξαϋλωθέντες. Σκέφτηκα τους γονείς, τους συζύγους, τα αδέρφια, τους αγαπημένους τους. Αυτούς που ήταν ακόμα εδώ και έπρεπε να συμμαχήσουν με το τραγικό, αυτούς που έπρεπε να επιπλεύσουν μέσα σε αυτή την ανείπωτη καταιγίδα.

Σκέφτηκα επίσης τους τραυματίες. Τους επιζήσαντες. Αυτούς που θα κουβαλούν στα αυτιά τους τον κρότο της σύγκρουσης, στα ρουθούνια τους τις οσμές της καταστροφής, στα οστά τους τις αποδείξεις της συντριβής και στη ψυχή τους τις τύψεις της επιβίωσης.

Σκέφτηκα, τέλος, ότι δεν μπορούσε να γίνει χειρότερο. Αυτό ήταν. Ο κύκλος της καταστροφής έκλεισε. Ας βοηθηθούν οι γονείς, οι αδελφοί, οι σύζυγοι, οι αγαπημένοι. Οι διασωθέντες. Ας αστράψει η αλήθεια, ας αποδοθούν ευθύνες, ας απονεμηθεί δικαιοσύνη. Όχι εκδικητικά, ούτε τιμωρητικά, αλλά όπως αρμόζει σε ένα πολιτισμένο κράτος που ανήκει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το υποτιθέμενο πιο φωτισμένο, πολιτικό σχηματισμό του εικοστού πρώτου αιώνα. Μπας και ανακουφιστούν, έστω και λίγο οι καταδικασμένοι σε μόνιμο πένθος. Τι Αφελές!

Ένα χρόνο αργότερα τα πράγματα είναι χειρότερα. Κατά πολύ, χειρότερα. Η επίσημη πολιτεία, το θεσμοθετημένο κράτος, η εκλεγείσα ηγεσία έχει διαλέξει μια πρακτική η οποία δεν εξοργίζει μόνον τους συγγενείς των νεκρών, αλλά περισσότερους από το ένα εκατομμύριο εκατόν πενήντα χιλιάδες πολίτες, που μπήκαν, προς το παρόν, στον κόπο να συνταχθούν υπογράφοντας το ψήφισμα.

Χαρακτηριστικό της απήχησης, το γεγονός ότι πέρα από το πλήθος των κινητοποιήσεων που οργανώθηκαν σε όλη την επικράτεια ένα χρόνο μετά το θανατικό, είχαμε και την αντίδραση των φιλάθλων. Κατά τη διάρκεια των αγώνων ποδοσφαίρου της σούπερ λίγκ αναρτήθηκαν πανό θυμού, στο Αγρίνιο, στην Τρίπολη, στο Βόλο, στην Αθήνα, ακόμα και στις Σέρρας από ένα κοινό που, κάποιες φορές, δεν θεωρείται κοινωνικά ευαίσθητο.

Γιατί όλα τούτα; Διότι ο μέσος πολίτης, ακόμα και ο μέσος ψηφοφόρος του κόμματος που συγκροτεί την κυβέρνηση, αντιλαμβάνεται ότι πολλά που έπρεπε να γίνουν για την ασφάλεια των δρομολογίων δεν έγιναν, παρά το γεγονός ότι υπήρχε διαθέσιμο κεφάλαιο. Και αυτό δεν ορίζει ένα κράτος που σέβεται τους πολίτες του.

Κατανοεί επίσης ότι η προσπάθεια που επιχειρείται να συγκαλυφθούν οι ευθύνες, να χαθούν στοιχεία, να μην ακουστούν αλλότριες φωνές, να χρεωθεί ένας άνθρωπος όλη τη συμφορά, περιγράφει μια πολιτεία που περιφρονεί τους υπηκόους, που ευτελίζει τους θεσμούς, που θυμίζει καθεστώς.

Κάθε μέρα που κυλά άγονη ως προς την ακριβή απόδοση ευθυνών, ως προς την απόδοση καθαρής δικαιοσύνης, θα ακούγεται στα αυτιά των συγγενών των θυμάτων και των τραυματιών, ως μια ακόμα σύγκρουση, ως μια ακόμη έκρηξη, ως μια ακόμα νύχτα στα Τέμπη. Θα εισπράττεται ως ένας ακόμα βίαιος θάνατος για 57 αθώες ψυχές, που διάλεξαν το πιο ασφαλές συγκοινωνιακό μέσον, στην Ελλάδα του εικοστού πρώτου αιώνα. Στην Ελλάδα 2.0.

Έχουμε φτάσει, ήδη, στις 366 και συνεχίζουμε να μετράμε.

